

Киселёва А. А. Хэштег как ключевой элемент медиатекста в социальных сетях.

Аннотация

В статье проанализировано понятие медиатекста и его особенности в современном информационном пространстве, в частности в социальных сетях. Одним из самых актуальных в структуре медиатекста есть такой элемент, как хэштег или хэштег-текст. Статья представляет анализ исследований этих понятий, имеющийся в современных украиноязычных, русскоязычных и англоязычных источниках и определяет перспективы дальнейшего изучения этого аспекта на украинском материале.

Ключевые слова: медиатекст, социальные сети, медиа дискурс, хэштег, хэштег-текст.

Kiselova A. A. Hashtag as a key element of media text in social networks.

Summary

The object of the study is a concept of hashtag and its use in all kinds of media texts, mainly social networks originated texts. Social networks nowadays are a highly promising area of researched due to their growing popularity all over the world.

The article analyzes the general concept of a media text and its features in the modern information space, particularly in social networks, such as Twitter and Facebook. Considering the majority of up-to-date studies, one of the most relevant aspects in the structure of a modern media text is a hashtag or even a hashtag-text (a relatively new term proposed by a Russian linguist).

The main aim of the article is to outline the perspectives of the search dedicated to studying and classification of hashtags used in Ukrainian media texts as such material have not been found by the author.

Several classifications of hashtag functions are cited and explained in the article thus underlining the vast diversity of abovementioned functions and the importance of their further studying, especially on Ukrainian texts. The article presents an analysis of the research of above-mentioned concepts, which is available in Ukrainian-speaking, Russian-speaking and English-speaking sources, and determines the prospects for further studies in this field.

Key words: media text, social networks, media discourse, hashtag, hashtag text.

УДК 84.161.2'42:323.232

Кондратенко Н. В.,

доктор філологічних наук, професор,

завідувач кафедри прикладної лінгвістики

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

E-mail: kondr_nat@ukr.net

ДЕБАТИ ЯК МОВЛЕННЄВИЙ ЖАНР УКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Статтю присвячено аналізу дебатів як мовленнєвого жанру українського політичного дискурсу. Визначено жанр дебатів та розмежовано передвиборчі й парламентські дебати як вияви політичної дискусії. Проаналізовано основні ситуації мовленнєвої взаємодії у передвиборчих дебатах та виокремлено суттєві ознаки парламентських дебатів. Досліджено лінгвопрагматичні характеристики мовлення українських політиків у полілогічній взаємодії.

Ключові слова: політичний дискурс, політична комунікація, мовленнєвий жанр, передвиборчі дебати, парламентські дебати.

Лінгвістичні дослідження політичного дискурсу (далі – ПД) здебільшого зосереджено на проблемах функціонування мовних одиниць різних рівнів, вербальних аспектах політичного іміджу й політичній рекламі. Останнім часом у центрі уваги мовознавців постали лінгвопрагматичні параметри ПД, серед яких актуальними вважаємо вивчення комунікативних стратегій і тактик учасників ПД, виявлення комунікативних ролей комунікантів-політиків, а також виокремлення мовленнєвих жанрів (далі – МЖ). Саме останній аспект привернув нашу увагу як один з найперспективніших з позицій лінгвопрагматичного дослідження ПД. Визначення й розроблення типології жанрів ПД не має однозначного трактування в мовознавстві, проте представлене окремими розвідками, що висвітлюють особливості різних жанрових форм і текстів політичної комунікації. На окрему увагу заслуговують інтерактивні жанрові форми ПД, що мають діалогічний або полілогічний характер. Одним з таких жанрів є політичні дебати, проаналізовані в статті з комунікативно-прагматичного погляду.

Вивчення ПД належить до актуальних питань у зарубіжному (А. Баранов, Е. Будаєв, Е. Лассан, Г. Лассвелл, А. Чудінов, О. Шейгал та ін.) та українському (Т. Вашук, Н. Гайдук, Н. Петлюченко, В. Петренко, М. Степаненко, Г. Яворська та ін.) мовознавстві. Лінгвопрагматика ПД стала предметом досліджень насамперед українців одеської лінгвістичної школи (Т. Ковалевська, Н. Кутуза, О. Билінська, Л. Завальська, Л. Стрій та ін.) і українських германістів (А. Прокопенко, І. Серякова, Л. Славова, Т. Стецик, О. Чорна та ін.). Теорія жанрів, що розвивається як окрема галузь мовознавства – генологія або генристика, – представлена низкою праць зарубіжних (Дж. Свейлс, К. Міллер, М. Бахтін, А. Вебицька, В. Дементьєв, Т. Шмельова та ін.) і вітчизняних дослідників (Ф. Бацевич, І. Корнейко, О. Петрова, Н. Попова та ін.). Проте проблеми визначення жанрів ПД, їх кваліфікування й характеристика належать до комплексу актуальних і комплексно не розв'язаних.

Мета наукової розвідки полягає у жанрових характеристиках політичних дебатів, вивченні українських політичних дебатів як МЖ та аналізі різновидів дебатів в українського ПД.

Об'єкт дослідження – український ПД, предмет – МЖ «дебати» в українському ПД. Використано такі методи, як лінгвопрагматичний аналіз для виокремлення комунікативних ролей та вивчення інтерактивної взаємодії політиків, дискурсивний аналіз – для визначення жанрової специфіки дебатів і лінгвостилістичний аналіз – для вивчення мовного наповнення МЖ політичних дебатів.

Матеріалом для аналізу слугували стенограми передвиборчих дебатів кандидатів на пост Президента України (2004–2010 роки) та парламентських дебатів, що проходять у Верховній Раді України (2014–2018 роки).

Дебати – це МЖ ПД діалогічного або полілогічного характеру, що презентує дискусію політиків. Такий підхід є широким, тобто дебати потрактуємо як «сукупність усіх мовленнєвих актів у політичних дискусіях, а також правил публічної політики, які оформилися згідно чинних традицій та отримали перевірку досвідом» [3, с. 185]. Політичні дебати є виявом політичної полеміки, що потрактовують як різновид «мовленнєвої діяльності, завданням якої є відстояти власну позицію та нівелювати протилежні погляди», а також «складне, спричинене соціополітичними подіями комунікативне утворення (...), що переростає в протистояння, якому властиві послідовна структура викладу матеріалу, вербалізація ідей з метою маніпулювання думками виборців і боротьби за владу, здобуття прихильності електорату та досягнення конкретних політичних цілей» [8, с. 6]. Згідно з таким підходом дебати належать до аргументативних форм комунікації, що і зумовлює уналежнення їх до агонально-аргументативних жанрів ПД.

Розрізняємо два види дебатів: передвиборчі і парламентські.

Передвиборчі дебати мають місце між політиками, які претендують на одну посаду й обмінюються власними політичними програмами, планами, переконуючи телеглядачів підтримати їх на виборах. Передвиборчі дебати реалізують такий різновид ПД, як предвиборчий дискурс, що визначають як «складне комунікативне утворення, у якому перетинаються конститутивні ознаки інституційного, ритуального і риторичного характеру, що дозволяє визначити цей жанр політичної комунікації як «гібридний» з домінантними характеристиками риторичної комунікації» [4, с. 16]. Поміж інших жанрів передвиборчого дискурсу дебати мають яскраво виражений діалогічний характер, агональність, аргументативність і скеровані на актуалізацію політичного іміджу кандидатів перед масовою аудиторією телеглядачів.

Передвиборчі дебати як жанр також походить із західних мас-медійних комунікацій, де політики є публічними особами й активно беруть участь у прилюдному обговоренні ключових питань своєї передвиборчої програми. А. Андреев визначає політичні дебати як «діалогічний, аналітичний жанр телевізійної публіцистики, мета якого – виявити позиції, програми, цінності претендентів на виборні посади під час дискусії, що регулюється об'єктивним незалежним модератором та охоплює представлення позицій двох і більше кандидатів, їхню полеміку та відповіді на найважливіші для виборців питання, які поступають від ведучого, журналістів, глядачів у студії або телеглядачів» [1, с. 17]. О. Фоменко визначає передвиборчі політичні дебати як структурований і спеціально організований публічний обмін думками між двома учасниками з актуальної теми та вид публічної дискусії, скерованої на переконання аудиторії, у якому «вербальні і невербальні засоби, що використовуються учасниками дебатів, мають на меті отримання певного результату – сформувати у

слухачів позитивне враження від власної позиції» [12, с. 7]. На думку дослідників, передвиборчі теледебати для підвищення їхньої ефективності повинні відповідати таким вимогам: віддзеркалювати інтереси аудиторії, ЗМІ та кандидатів; серія дебатів є кращою за одноразові зустрічі кандидатів (оптимально проведення дебатів у три етапи); оптимальною формою дебатів є зустріч «обличчям до обличчя» за затвердженими темами, цікавими для аудиторії; найбільш ефективні дебати в останні дні перед виборами [1, с. 10].

Першими дебатами, здійсненими в телевізійному форматі, були проведені між кандидатами на пост президента США – Дж. Кеннеді і Р. Ніксоном (1960 р.). Сучасний ПД у США демонструє актуальність передвиборчих дебатів для оприлюднення програм кандидатів і репрезентації їхньої мовленнєвої поведінки. Так, під час останніх виборів було продемонстровано агресивну поведінку Д. Трампа та конфліктну взаємодію між кандидатами [6].

Традиція передвиборчих теледебатів в Україні розпочата з 1991 року, проте Л. Кравчук, який став переможцем президентських перегонів, у них участі не брав. Уперше основні політичні опоненти зустрілися на дебатах у 1994 році: Л. Кравчук і Л. Кучма, де впевненим виглядав невдовзі обраний президентом Л. Кучма. Однак вже на наступних виборах 1999 року в дебатах він участі не брав. Першими знаковими дебатами для українського ПД стали проведені в 2004 році між кандидатами на пост Президента України В. Ющенком і В. Януковичем. Вони відбулися двічі: перша спроба мала штучний характер: теледебати нагадували обмін програмними виступами, а вже друга спроба стала першими теледебатами агонального типу [7, с. 139]. Дискурсивний аналіз теледебатів між В. Ющенком і В. Януковичем, проведених у 2004 році, продемонстрував вибір різних комунікативних ролей за умови певного збігу інших характеристик – гендерних, вікових та соціальних.

Основними моделями комунікативної взаємодії вважаємо чотири комунікативні ситуації, що представляли взаємодію відповідних комунікативних ролей.

1) Комунікативна взаємодія «викладач – учень». На теледебатах таку ситуацію змодельовав В. Ющенко, беручи на себе роль екзаменатора: *Це іспит для нас, висуваючи поради своєму опоненту: почитайте добрі книжки, прислухайтесь, запам'ятайте*. Вибір комунікативної ролі викладача-екзаменатора підкреслений монологічністю виступу В. Ющенка, коли, не чекаючи відповіді опонента, він починає відповідати на власні запитання. Яскравим прикладом реалізації мовленнєвої поведінки «викладача» є апеляції до авторитетів, напр., В. Ющенко: *Я хочу відповісти словами генерала де Голля, президента Франції, одного з моїх улюблених політиків: опозиція у Франції дуже складна, важка, з нею важко спілкуватися, але як президент, я буду з ними спілкуватися, бо опозиція – це також Франція*.

2) Комунікативна ситуація «професіонал – аматор». Цей варіант було ініційовано В. Януковичем в аксіологічному плані: «професіонал від політики» (негативна конотація) – це опонент, а В. Янукович – аматор, напр.: *Я нова людина тут в Києві, як кажуть, на верхніх етажках влади*. Вибір для спілкування поперемінно української та російської мов також посилює семантику непрофесійності відповідно до обраної комунікативної ролі «аматора». У цьому разі йдеться про актуалізацію негативного значення поняття «професійний політик», натомість «аматор» виступає носієм нової, передової ідеології, прибічником нових рішень старих проблем. Звідси й протистояння «нова влада» / «стара влада», що репрезентує В. Янукович.

3) Комунікативна ситуація «батько – син», на відміну від попередніх не нав'язується одним із учасників теледебатів іншому. Навпаки, кожен свідомо обирає відповідну комунікативну роль і мовленнєву поведінку. В. Янукович обрав комунікативну роль «батько», напр.: *Я весь час думав, що зробити, щоб сплатити зарплату працівникам підприємства, на якому я працював, що треба зробити, щоб заспокоїти людей*. В. Ющенко обрав іншу комунікативну роль, яка здається симетричною – це роль «син», проте він позиціонує себе не в контрасті до опонента, а в загальній комунікативній ситуації, напр.: *...я виховувався на моралі свого батька, який був воїном Радянської армії, прикордонником*.

4) Комунікативна взаємодія «Бог – людина» або «богообрана людина – пересічна людина». Тут йдеться про протиставлення сакрального – профанному (звичайному, побутовому). Активна позиція в презентації цієї комунікативної ролі належала В. Януковичу, напр.: *...я часто обрався к Богу*,

чтобы Бог простил вас за ваш грех, Все оскорбления, которые были в мой адрес, и я это сказал в церкви перед иконой, что я всех прощаю. Несиметричність цієї комунікативної взаємодії виявляється далі: *И я бы хотел – очень бы хотел – чтобы вы по-человечески меня поняли.* Таке звернення до адресата – політичного опонента, доповнює образ «нового месії», який демонструє В. Янукович.

Під час наступних президентських виборів 2010 року, коли основними суперниками стали В. Янукович і Ю. Тимошенко, перший відмовився взяти участь у дебатах. Така сама ситуація мала місце в 2014 році між Ю. Тимошенко і П. Порошенком. Проте інші кандидати активно брали участь у телебатах. Специфікою цих теледебатів був полілогічний, а не діалогічний характер, а основна мета учасників комунікативної взаємодії полягала у підтримці власного політичного іміджу, оскільки більшість з них реально не претендували на пост президента або взагалі були «технічними» кандидатами.

Парламентські дебати – другий різновид – мають регулярний характер в українському ПД і полягають в обговоренні питань під час засідань Верховної Ради. Дослідники визначають поняття парламентського дискурсу як «персуазивного дискурсу, метою продуцента якого є конструювання особливого семіотичного світу, зміна когнітивних настанов опонента, схилення його до тієї чи тієї точки зору з політичного питання і врешті-решт переконання прийняти відповідне рішення у певний спосіб» [10, с. 360]. Ю. Ганжуров наголошує на тому, що парламентський дискурс – це «багато в чому оцінювальне явище» [5, с. 110].

Основним виявом парламентського дискурсу є дебати [2]. О. П'єцух визначає парламентські дебати як «складну комунікативну подію, що проводиться у формі поступового розгортання та із чітким встановленням часових і тематичних меж обговорень, передбачає залучення великої кількості комунікантів – суб'єктів політичної діяльності, які мають чітко детерміновані статусно-ієрархічні ролі та входять до дискурсивного поля дебатів, об'єднуючись на основі спільних інтересів та вирішуючи обговорювані суспільно-політичні проблеми» [9, с. 46]. Головною метою парламентських дебатів є «проведення дискусій стосовно нових законопроектів і прийняття рішень щодо політичної ситуації в країні» [11, с. 1569]. Л. Правикова зазначає, що основними рисами парламентських дебатів є: апеляція до співрозмовників (членів парламенту) не з особистісної позиції, а від імені виборців; надання переваги емоційній аргументації; спрощена форма спілкування і доступна для розуміння мовна форма; обґрунтування аргументації та наведення прикладів й ілюстративного матеріалу; впевненість або демонстрація впевненості мовців у правильності або істинності своєї позиції [10, с. 361]. В українському парламентському дискурсі зазначені риси представлені у виступах депутатів. Насамперед це стосується апеляції до депутатів від імені виборців, напр.: *Дуже часто, коли ми спілкуємося з нашими виборцями, нам громадяни України дорікають за відсутність реформ в державі. Сьогодні у нас є чудовий момент для того, щоб довести спільно із президентською і урядовою гілкою влади, що ці реформи, насправді, ми проводимо* (О. В. Медуніца, 11.02.2015). політики висловлюють у такий спосіб колективну позицію, виражають не особистісну думку, а точку зору українського народу, який вони і представляють. Проте часто подібні звернення мають популістський і спекулятивний характер, оскільки мовці виключно декларативно апелюють до народних прагнень.

Наступна ознака – емоційність парламентського дискурсу – репрезентована емоційною лексикою, що охоплює стилістично-знижені, негативно і позитивно оцінні лексеми тощо, напр.: *Усіх депутатів, хто вчора не був у залі Верховної Ради, позбавити депутатських мандатів як зрадників, дезертирів і боягузів!* (О. Ляшко, 21.02.2014). Також з метою підвищення емоційності виступів політики порушують теми, що стосуються життя і смерті, гідності, здоров'я людей, тобто те, що найбільше хвилює пересічного реципієнта. напр.: *І сьогодні ми маємо зробити все, щоб зупинити кровопролиття, ми сьогодні маємо зробити все, щоб зупинити ганьбу і зупинити їхні смерті, непотрібні смерті* (І. Мирошніченко, 20.02.2014). Емоційність актуалізована передусім в обговоренні кризових ситуацій і в конфліктних ситуаціях, що мають місце у Верховній Раді.

Вибір доступної мовної форми передбачає використання конкретної лексики, метафор, простих синтаксичних конструкцій, напр.: *І не так-то легко політичним злочинцям зараз зіткнути лобами українців проти українців* (В. Кириленко, 22.02.2014); *Справа в тому, що нам зараз необхідно приймати справді швидкі і термінові рішення, хлопці* (А. Парубій, 23.02.2014). Однак українські

політики часто зловживають термінологією, використовують офіційно-діловий стиль у виступах, що містить велику кількість абстрактної лексики і мовних кліше, напр.: *Країна знаходиться на межі, на межі економічного і політичного колапсу, країну хочуть розірвати і розтягнути. І тільки в наших силах, і тільки в інтересах українського народу, ми зобов'язані зберегти цілісність української держави. Цілісність тієї країни, яка стане членом Європейського Союзу, цілісність тієї держави, яка має велике майбутнє. Але за це майбутнє нам всім треба взяти всю повноту відповідальності* (А. Яценюк, 27.02.2014). Абстрактність і незрозумілість тексту посилюється декларативними заявами, що не містять конкретної, зрозумілої інформації, а є лише висловленням власної позиції без жодної аргументації, напр.: *Ми розуміємо всю відповідальність того, що відбувається зараз в країні, і ми розуміємо про негайну необхідність повернутися до норм Конституції, які були зухвало в неконституційний спосіб скасовані суддями Конституційного Суду, за що, я сподіваюся, вони ще понесуть відповідальність* (Н. Шуфрич, 23.02.2014). Поєднання емоційності з абстрактністю також визначає специфіку українського парламентського дискурсу.

Приклади й аргументи, що мають місце в парламентському дискурсі, здебільшого є або наведенням історичних фактів, напр.: *Можете уявити ситуацію, щоб у травні 1945 року у Берліні до Жукова прийшов Геббельс, Мюллер, Гімлер, Гейдріх, Кейтель і сказали: маршал Жуков, ми засуджуємо Гітлера, вся кров на його руках, ми ні в чому не винуваті, давайте разом будемо будувати нову Німеччину* (О. Ляшко, 25.02.2014), або конкретних фактів і цифр, напр.: *Державний борг сьогодні сягнув 75 мільярдів доларів США. В 2010 році, коли Віктор Янукович прийшов в офіс Президента, цей борг був вдвічі менший* (А. Яценюк, 27.02.2014). Однак українські депутати рідко вдаються до переконливої аргументації, підтвердженої фактами.

Демонстрація впевненості в правильності позиції реалізована у вигляді переконувальних висловлень, що вказують на визнання мовцем своєї позиції як правильної, напр.: **Я переконаний, що в парламенті є думаюча частина депутатів, я переконаний, що ми здатні приймати 300 голосами рішення, як це було в перші дні. Я переконаний, що за цю постанову мали голосувати понад 300 депутатів, і, очевидно, тут є певні технологічні проблеми нашої роботи** (В. Пінзенек, 28.02.2014). Зазначимо, що в такій категоричній формі утвердження власної думки українські політики рідко висловлюють свої думки.

Отже, вважаємо полемічність і агональність основними характеристиками українських парламентських дебатів. Поєднання конфліктних і кооперативних мовленнєвих стратегій визначає характер спілкування у Верховній Раді, що відбувається у полілогічній формі.

Дебати як жанр українського ПД представлений передвиборчими і парламентськими дебатами. Це МЖ діалогічного або полілогічного характеру, що презентує дискусію політиків та є виявом політичної полеміки, завдання якої – відстояти власну позицію та нівелювати протилежні погляди. Передвиборчі дебати мають яскраво виражений діалогічний характер, агональність, аргументативність і скеровані на актуалізацію політичного іміджу кандидатів перед масовою аудиторією телеглядачів. Для парламентських дебатів характерні апеляція до співрозмовників від імені виборців; надання переваги емоційній аргументації; спрощена форма спілкування; демонстрація впевненості мовців у правильності своєї позиції.

Перспективи дослідження полягають у вивченні стратегій і тактик спілкування українських політиків у політичних дебатах.

Список використаної літератури

1. Андреев А. А. Политические телевизионные дебаты : их роль в избирательных кампаниях, социально-психологические и жанровые особенности : автореферат дисс. ... канд. филол. наук : спец. 10.01.10 – журналистика / А. А. Андреев. – М., 2004. – 20 с.
2. Баранов А. Н. Парламентские дебаты : традиции и новации / А. Н. Баранов, Е. Г. Казакевич. – М. : Знание, 1991. – 64 с.
3. Богатирьова Є. Політичні дебати як тип аргументативного політичного дискурсу / Є. Богатирьова // Лінгвістичні студії : [зб. наук. праць]. – 2010. – Вип. 21. – С. 183–187. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/lingst_2010_21_37

4. Гайкова О. В. Предвыборный дискурс как жанр политической коммуникации : автореферат дисс. ... канд. филол. наук: спец. 10.02.04 – германские языки / О. В. Гайкова. – Волгоград, 2003. – 22 с.
5. Ганжуров Ю. Парламентський дискурс в публічних комунікаціях / Ю. Ганжуров // Політичний менеджмент. – 2005. – № 6. – С. 103–113.
6. Карпусенко М. В. Особливості реалізації комунікативних стратегій у президентських дебатах у США (на прикладі Д. Трампа і Х. Клінтона) / М. В. Карпусенко, Н. В. Карпусенко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «філологія». – 2017. – № 27. – Т. 2. – С. 51–54. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v27/part_2/16.pdf
7. Кондратенко Н. В. Український політичний дискурс: текстуалізація реальності / Н. В. Кондратенко. – Одеса : Чорномор'я, 2007. – 156 с.
8. Лосева І. М. Мовностилістичні особливості політичної полеміки кандидатів у президенти США (на матеріалі інтернет-дискурсу) : автореферат дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.04 – германські мови / І. М. Лосева. – Запоріжжя, 2016. – 20 с.
9. П'єцух О. І. Парламентські дебати Сполученого Королівства Великої Британії та Північної Ірландії в когнітивно-дискурсивній парадигмі : [монографія] / О. І. П'єцух. – Черкаси : Видавець Чабаненко Ю. А., 2018. – 388 с.
10. Правикова Л. В. Персуазивность как когнитивная стратегия в парламентском дискурсе / Л. В. Правикова // Грамота. – 2018. – № 1 (79). – Ч. 2. – С. 359–362. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gramota.net/materials/2/2018/1-2/39.html>
11. Спиридовский О. В. Парламентские дебаты как жанр политического дискурса / О. В. Спиридовский // Научный альманах. – 2015. – № 9 (11). – С. 1568–1574.
12. Фоменко О. С. Лінгвістичний аналіз сучасного політичного дискурсу США (90-ті роки ХХ століття) : автореферат дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 – германські мови / О. С. Фоменко. – К., 1998. – 20 с.

Кондратенко Н. В. Дебаты как речевой жанр украинского политического дискурса.

Аннотация

Статья посвящена анализу дебатов как речевого жанра украинского политического дискурса. Определено понятие дебатов и выделены группы предвыборных и парламентских дебатов как разновидностей политической дискуссии. Проанализированы основные ситуации речевого взаимодействия на предвыборных дебатах и представлены основные признаки парламентских дебатов. Рассмотрены лингвопрагматические характеристики речи украинских политиков в политическом взаимодействии.

Ключевые слова: политический дискурс, политическая коммуникация, речевой жанр, предвыборные дебаты, парламентские дебаты.

Kondratenko N. V. Debate as a Speech Genre of Ukrainian Political Discourse.

Summary

The article is devoted to the analysis of the debate as a speech genre of Ukrainian political discourse as an interactive form of political communication. The purpose of the research was based on the genre characteristics of political debate, the study of the Ukrainian political debate as a speech genre and the analysis of the varieties of debate in Ukrainian political discourse. The object is the Ukrainian political discourse, the subject is the "debate" genre in the Ukrainian political discourse.

The debate as a genre is presented by the pre-election and parliamentary debate. It is a dialogic or polylogical genre, presented by the discussion of politicians, and is a manifestation of political controversy, whose task is to defend their own position and level up opposing views. Pre-election debates take place between politicians who claim one position and exchange their own political programs, and convince television viewers to support them in the elections. Parliamentary debates are regular and consist of discussing issues during the Verkhovna Rada sessions. For parliamentary debates, appeal to interlocutors on behalf of voters is characteristic; giving emotional argumentation superiority; simplified form of communication; demonstration of the confidence of speakers in the correctness of their position.

The prospects for the study are the study of strategies and tactics of communication of Ukrainian politicians in political debate.

Key words: political discourse, political communication, speech genre, election debate, parliamentary debate.